

Gezonde plant

Ik had een interessante discussie met een kweker over plantgezondheid. Zijn stelling was: 'Wij beheersen inmiddels het kunstje van bomen kweken zo goed, dat wij een boom als het effe meezit in één groeiseizoen misschien wel een groeisput kunnen laten maken van twee of drie meter.' De kunst van het kweken is eigenlijk de kunst om voorjaar, zomer en herfst om te toveren in een onafgebroken lijn naar boven. Een groeilijn met zo weinig mogelijk haperingen. Dat kunstje beheersen wij omdat we enerzijds de groeiomstandigheden van de boom goed in de hand hebben, maar anderzijds ook omdat we een breed scala aan gewasbeschermingsmiddelen tot onze beschikking hebben. Normaal zorgt een topgalmuggetje, spint, bladluis of meeldauw altijd wel voor één of twee periodes dat de groei compleet stilstaat. Kwekers zijn daar niet blij mee, want groeistand betekent minder dikte en dus minder opbrengst en dat is in deze barre tijden geen prettig idee.

De kunst van het kweken is eigenlijk de kunst om voorjaar, zomer en herfst om te toveren in een onafgebroken groeisput

De stelling van de kweker gaat nu verder. Er is niks tegen een sterk groeiend gewas. Het is alleen de vraag in hoeverre dit bijdraagt tot een werkelijk gezonde plant. De kweker in kwestie - zijn naam hou ik als u het niet erg vindt even voor mezelf - is duidelijk niet van de biologische kerk, maar was wel overtuigd bezorgd over hoe ver hij de plant kon oppeppen in zijn jaarlijkse groeisput, zonder dat dit ten koste zou gaan van de echte plantgezondheid op lange termijn. En dan natuurlijk met name ook de gevoeligheid voor vorst. Van een andere kweker heb ik in dit verband wel eens het verhaal gehoord dat meeldauw bijvoorbeeld in eiken een natuurlijke afharder is, omdat het de groei eerder stopzet. Ik vond en vind dat eigenlijk maar onzin, maar als we de bovenstaande filosofie verder volgen zit er misschien wel een kern van waarheid in.

Bezorgd hoe ver hij de plant kon oppeppen, zonder dat dit ten koste zou gaan van zijn echte gezondheid op lange termijn

Een oplossing voor het hele probleem heb ik overigens niet. Zeker in een krappe markt lijkt het me niet te adviseren om tegen de herfst op de kwekerij wat meeldauw uit te gaan zetten omdat je daar zo'n mooi afgehard gewas van krijgt. Het zal eerder van de persoonlijke integriteit van de kweker afhangen om uiteindelijk een gewas af te leveren waar de klant en misschien ook weer de klant na hem gelukkig mee is. Overigens zie je ook hier dat de wal het schip keert. Ik denk dat veel kwekers door de afgelopen harde winters keihard zijn geconfronteerd met het feit dat er een essentieel verschil bestaat tussen de soorten en variëteiten. Oude rot Bram Versprille geeft ons in deze Boom-In-Business een paar kritische noten mee ter overdenking. Versprille is niet al te lovend over de laanboomsector als het gaat om soortechtheid. Zijn mening is kort maar krachtig: er wordt

Veel kwekers zijn keihard geconfronteerd met het feit dat er een essentieel verschil bestaat tussen soorten en variëteiten

door de laanboomsector te veel gerotzooid met herkomsten en dat vormt zelfs een reële bedreiging voor de goede naam en faam van de Nederlandse kweker. Zijn stelling is eigenlijk dat, als we gezamenlijk zaken regelen op gebied van soortechtheid en gezondheid, we allemaal meer geld kunnen verdienen. En dan zeker op de buitenlandse markt.

Met vriendelijke groet,

Hen van Iersel hein@nwst.nl
Hoofdredacteur